

Schizmalita (synodalita plus schizma) – cirkevný trend pre 21. storočie?

Jozef Duháček

2. februára 2024 ✝ Cirkev ✝ Komentár

Ak sa kráľovstvo vnútorne rozdelí, také kráľovstvo nemôže obstáť.

(Mk 3,24–25)

„Nie je vylúčené, že vstúpim do histórie ako ten, kto rozdelil katolícku Cirkev.“

Ak by magazín Der Spiegel pripísal vyššie uvedený zlovestný citát akémukoľvek inému pápežovi ako súčasnému, asi by sme ho vysmiali za ten najsmiešnejší útok na Cirkev a pápežský úrad, aký kedy korporátne médiá vykonali.

Ale renomovaný nemecký časopis vo svojom vydaní z 23. decembra 2016 uvádza, že takto sa chvalil v malej skupine svojho užšieho okruhu istý Jorge „František“ Bergoglio – <https://www.spiegel.de/panorama/gesellschaft/vatikan-kritik-an-papst-franziskus-nimmt-vor-weihnachten-zu-a-1127247.html>. A to dokonale ladí so všetkými hrôzami, ktorých sme boli svedkami v rokoch jeho podivuhodného pápežovania. Po rokoch samovražednej synodálnej agendy pozorujeme, že jeho vystatovanie schizmou sa postupne stáva skutočnosťou.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com/Mazur/catholicnews.org.uk

Samozrejme, každý, aspoň čiastočne bdely a spolovice informovaný katolík chápe, že „de facto schizma“ je už dlho každodennou realitou chátrajúcich miestnych cirkví. Je treba prestať používať newspeak „koncilových konzervatívov“, ktorí tvoria domnelú mediálnu protiváhu liberálnemu episkopátu a pomenovať veci tak ako sú. Hoci málokto má odvahu povedať to otvorene, Cirkev je rozpoltená jednou z najstrašnejších schiziem, aké dejiny pamätajú. Ako dlho sa dá ešte takáto vec maskovať? Ako dlho sa dá ešte klamať? Ako dlho sa ešte dá popierať a strkať pred ňou hlava do piesku, keď sa pred nami formalizuje neformálna schizma toxickou „synodálnou cestou“?

Každá úprimná duša dosiahne svoj pokoncilový bod zlomu a zažije katolícke prebudenie vo svojom vlastnom čase. Raz ten pohár skrátka pretečie. František tento proces u mnohých katolíkov prozreteľne urýchlil. No a „de facto schizma“, ktorá sa kedysi zdala pre uniformovaných katolíkov ako toxická hyperbola

začne hlasnejšie klopať na dvere a narúšať katolícke cítenie mnohých.

Nebohý kardinál Pell, nech mu milosrdný Boh odpustí hriechy, vo svojom poslednom opise bergogliánskej mafiánskej mašinérie, ktorú mal možnosť dôverne a na vlastnej koži bolestne spoznať, udelil Jorgeho synodálnemu „procesu“ takéto vysvedčenie:

„Tento božský sen (o synode o synodalite), sa rozvinul do toxického nočnej mory.

Ako chápať tento new age výlev dobrej vôle? Nie je to súhrn katolíckej viery ani učenia Nového zákona. Je to neúplné, vo významných ohľadoch nepriateľské voči apoštolskej Tradícii a nikde neuznáva Nový zákon ako Slovo Božie, ktoré je normatívne pre každé učenie o viere a morálke...

Synody si musia vybrať, či budú služobníkmi a obrancami apoštolskej Tradície viery a morálky, alebo či ich rozlišovanie núti nadradiť svoju suverenitu nad katolíckym učením...

Praktizujúci katolíci vo veľkých počtoch nesúhlasia so súčasnými závermi synody... Prečo mlčanie o posmrtnom živote, odmene alebo treste, o štyroch posledných veciach; Smrti a Súde, Nebi a Pekle?

<https://onepeterfive.com/the-last-testament-of-cardinal-pell/>

K jeho vynikajúcemu hodnoteniu nie je veľa čo dodať. Zdá sa, že jeho pohár už tiež pretiekol a kardinál, hoci celý život slúžil pokoncilovým ničiteľom zažil pred smrťou to, čomu alkoholicy hovoria „jasná chvíľka“. Nech tento odvážny čin lásky na pokraji jeho nečakanej smrti zakryje množstvo jeho biskupských hriechov (ktoré v poslednej fáze svojho života sám verejne ľutoval).

Medzitým bez nového prejavu synodálnej arogancie neprejde ani jeden deň. Jezuitský kardinál Jean-Claude Hollerich sa pred poslednou synodou vystatoval, že spiatočnícki odporcovia blížiacej sa synody o synodalite musia akceptovať zbytočnosť svojich protestov a ich úplnú irelevantnosť:

„Sú to tí istí ľudia a tie isté kruhy, ktoré sa boja synody a Cirkvi v pohybe, ktorá už nie je uviaznutá v minulosti... V skutočnosti vedia, že to nedokážu zastaviť.“

Tento vplyvný prelát je dobre známy presadzovaním homosexuálnej ideológie v rámci Cirkvi. Označil odsudzovanie homosexuálnych činov zo strany Cirkvi ako hriechne „nepravdivé“ a deklaroval otvorenosť k sväteniu žien a rušeniu celibátu. Hollerich povedal, že urobiť Cirkev otvorenejšou voči homosexuálom „nie je problémom kánonického práva, noriem alebo štruktúr. Toto povedal pápež nemeckej cirkvi.“

Pápež to skutočne povedal: nielen nemeckej cirkvi, ale aj univerzálnej Cirkvi. Tiež povedal, že „Cirkev je buď synodálna, alebo nie je Cirkvou.“ A hoci synoda skončila navonok neutrálne a z jej záverečných dokumentov nekričala ani všeobecná akceptácia homosexuality ani kňazky a zrušenie celibátu, svoje plody začala prinášať rýchlo. Požehnávanie ľudí dobrovoľne a vedome žijúcich v smrteľnom hriechu, ktoré dal František katolíkom pod posledný vianočný stromček je novým stimulom k tomu, aby schizma prešla zo stavu de facto do stavu de jure. Odpor medzi episkopátom sa zdvihol v mnohých krajinách sveta (na Slovensku samozrejme nie) a tí, ktorí si dovoľujú trvať na tradičnom postoji Cirkvi sú Františkom a jeho fámulom Fernándezom označovaní za rozkolníkov, ideologických spiatočníkov a zdá sa, že to majú spočítané.

Je očividné, že do ohňa schizmy sa stále prilieva nový olej a tí, ktorí chcú nadobro udusiť zvyšky tradičného katolíckeho myslenia, teológie a morálky majú na Petrovom stolci zdroj stáleho povzbudzovania a schvaľovania, otvoreného alebo tichého, každého heretického, svätokrádežného a rúhačského pohoršenia, verejného podporovania smrteľných sexuálnych hriechov, ktorými je nádherne vydláždená široká synodálna cesta ku schizme.

V pozadí za pápežským povzbudzovaním synodálnej agendy stojí apoštolská konštitúcia *Episcopalis communio*. „Výnimočným rysom“ tejto apoštolskej konštitúcie, ktorá vyšla v septembri 2018, je, že po prvýkrát dáva synode formálnu učiteľskú autoritu. Namiesto, zvyčajne verejného predkladania série odporúčaní pápežovi, ktorý ich následne uváži a spracuje, teraz synoda vypracuje konečný dokument, ktorý bude spolupodpísaný pápežom. Synoda teraz teda predstavuje „riadne magistérium“.

Koncept riadneho magistéria sa teraz „nanovo objavuje“ tak, aby do neho nejako zapadol aj zmysel a účel synod a tak bolo magistérium podriadené agende, pre ktorú sú synody iba nástrojom uskutočnenia. Nemýľte sa, synodálna Cirkev a synodalita nie sú cieľom, sú cestou.

Schizma má strašnú a trvalú povahu. Schizma s pravoslávnyimi trvá tisíc rokov. Luteránska nepríjemnosť sa stala pred pol tisícročím. Celé národy alebo ich časti sú trvalo stratené jedinej pravej viere. Schizme v Ríme vždy rozumeli a stále rozumejú. Jedna vec je, ak Rím rozpozna a vypáli infikované časti Kristovho tela extrémnymi pápežskými opatreniami, ako interdikt (nástroj prispôbený pre septický nemecký národ). Úplne iná vec je odrezať nakazené časti a zaviesť permanentný „proces“ sebarozkúskovania! A to stále očividnejšie vystupuje ako zreteľný zámer.

Hollerich aj kardinál Mario Grech, generálny sekretár biskupskej synody, na podnet Bergoglia všetkých upozorňovali, že takzvaná synodalita nebude ojedinelou udalosťou, ale premení celú Cirkev.

„Apoštolská konštitúcia Episcopalis communio premenila synodu z udalosti na proces, artikulovaný v etapách,“ napísali 30. januára v liste všetkým biskupským konferenciám. „Musíme pokračovať na tejto ceste a nezamieňať si synodalitu s obyčajnou metódou, ale prijať ju ako formu Cirkvi a štýl napĺňania spoločného poslania evanjelizácie.“

Mnohí vysokí klerici, kardináli Pell, Müller, biskupi Schneider, Peta, Lenga a iní v tejto súvislosti opakovane bili na poplach (na Slovensku opäť nie). Biskup Schneider v rozhovore z roku 2018 povedal, že termín „synodalita“ niektorí používajú na „presadzovanie vlastnej agendy“ v rámci Cirkvi so zámerom „premeniť život Cirkvi na svetský a protestantský parlamentný štýl s neustálymi diskusiami a hlasovaním o záležitostiach, o ktorých nemožno (zmysluplne) hlasovať.“

Úplný a hrôzostrašný revolučný potenciál uvoľnený touto agendou je vidieť v skutočnosti, že jej organizátori otvorene vidia Cirkev ako zmätenú a bezradnú entitu: jej čistý štít, ktorý má byť znovu vynájdený a obnovený ich zmanipulovaným synodálnym systémom.

V súlade s modernistickým tvrdením, že Kristus si nebol vždy „vedomý svojej mesiášskej dôstojnosti“, ale k tomuto poznaniu dospel až v priebehu času (tézu odsúdil sv. Pius X. v *Lamentabili sane*), modernisti Grech a Hollerich vyhlasujú (v mene svojho šéfa), že po dvetisíc rokoch si Cirkev (čítaj: Kristus) stále nie je istá svojou identitou:

„Ako by sme mohli odpovedať na kritické otázky, často rozdeľujúce, bez toho, aby sme najprv odpovedali na veľkú otázku, ktorá rezonuje v Cirkvi od II. vatikánskeho koncilu: Cirkev, čo o sebe hovoríš?“

Ako je od koncilu obvyklé, tento smrtiaci odpad je oblečený s rúhavými výzvami k *Tretej osobe Najsvätejšej Trojice*: *„jediné pravidlo, ktoré sme si dali je neustále počúvať Ducha..., pohľad na tvár Cirkvi, ktorá sa učí počúvať Ducha prostredníctvom vzájomného počúvania.“*

Istý otec Hoban, o ktorom sa hovorí, že mal vplyvnú úlohu na írskej synode, autor knihy s názvom *Kto nám láme chlieb?*, zareagoval ako démon postriekaný svätenou vodou, keď sa 500 mladých Írov odvážilo kritizovať jeho veľaváženú synodu. Vo videoklipe na platforme YouTube z 23. augusta 2022 brojí proti ich tradičnému cíteniu:

– Čo sa týka mladých kňazov, časť problému, ktorý máme, spočíva v tom, že máme veľmi málo povolání ku kňazstvu. Ale súčasťou ďalšieho problému, ktorý máme, je, že povolania, ktoré dostávame, sú ako moji farári v 40. a 50. rokoch. Sú tradičné. Chcú nosiť čiernu farbu, chcú nosiť sutany, chcú sa rozprávať s ľuďmi o hriechu. Chcú latinskú omšu. A chcú sa obliecť do rúcha a chcú robiť všetky takéto veci. Ako to robili ľudia pred štyridsiatimi, šesťdesiatimi rokmi, sedemdesiatimi rokmi. Takže som zúfalý z mladých kňazov. Bol by som radšej, keby sme ich nemali, ak chcú byť takí, pretože ľudia nevedia, čo si o nich majú myslieť.“

Ahja, stelesnenie Františkovej cirkvi, kňaz ktorý by videl Vieru radšej mŕtvu a v hrobe, než by ju oživil životodarnou krvou katolíckej tradície. Keď sa František 29. augusta 2022 prihováral svojim jezuitským bratom v Kanade, spochybnil pojem tradície ako „živej pamäti veriacich“ a vyhlásil, že „tradicionalizmus je mŕtvy život našich veriacich“; túto „mŕtvu pamäť“ jednotlivcov musíme zanechať, aby sme sa posunuli vpred k „synodalite“.

Ako niekto pravdivo poznamenal, koniec „pokoncilovej, samoreferenčnej, kruhovej popravnej čaty je v nedohľadne“. Alebo, ako Dr. Kwasniewski zobrazuje instrumentalizáciu synodality: „Vidíme neustále ponáranie sa do byrokracie, podriadenie sa modernej mentalite administratívy ako lieku na všetko zlo, ktoré núti Cirkev hľadiť na svoj pupok, kým skutočná evanjelizácia chradne a lavice sa vyprázdňujú.“

Pre dobro všetkých prelátov a kňazov, ktorí na to zabudli uprostred všetkého toho synodálneho vzrušenia, zakončme tento text so zhrnutím katolíckeho učenia o závažnosti schizmy. Je to nevyhnutné, pretože na rozdiel od svojich predchodcov súčasný pápež mylne učí, že neexistuje taký veľký hriech, aby mohol od seba oddeliť údy Kristovho Tela.

Napríklad v *Mystici corporis* Pius XII. písal o tých, „ktorí nemali také nešťastie, že sa oddelili od jednoty Tela, alebo neboli vylúčení legitímnou autoritou pre vážne chyby, ktorých sa dopustili (...), ako je schizma alebo heréza, alebo apostáza.“

2. februára 2022 František vyhlásil opak, že „v Kristovi nás nikto nikdy nemôže skutočne odlúčiť od tých, ktorých milujeme (vrátane tých, ktorí „zapreli vieru, a teda sú apostati – odpadlíci“), pretože puto je existenciálnym putom, silným putom, ktoré je v našej podstate.“

Či tento jeho výmysel pochádza z nevedomosti alebo zo zlomyseľnosti, posúdi iba Boh. Ale my sami môžeme rozumne a poslušne rozpoznať, že Františkova „synodalita“ je „procesom“ podnecovania a

formalizácie schizmy a vedie k tomu, že naozaj „vstúpi do histórie ako ten, kto rozdelil katolícku Cirkev“.

Katolícka encyklopédia hovorí, že schizma je v jazyku teológie a kánonického práva pretrhnutie cirkevnej únie a jednoty, tzn. je to buď akt, ktorým jeden z veriacich preruší v ňom spočívajúce putá, ktoré ho pútajú k sociálnej organizácii Cirkvi a robia ho členom mystického Tela Kristovho, alebo je to stav disociácie alebo odlúčenia, ktorý je výsledkom tohto činu.

Takto chápaná schizma je rod, ktorý zahŕňa dva odlišné druhy: heretickú alebo zmiešanú schizmu a čistú a jednoduchú schizmu. Prvá má svoj zdroj v heréze alebo je s ňou spojená, druhá, ktorú väčšina teológov označuje absolútne za schizmu, je pretrhnutie väzby podriadenosti bez sprievodného pretrvávajúceho omylu, ktoré je priamo v protiklade k určitej dogme.

Schizma je preto obyčajne zmiešaná a v takom prípade z morálneho hľadiska je jej zvrátenosť spôsobená najmä herézou, ktorá je jej súčasťou. Vo svojom ďalšom aspekte a ako čisto schizma je v rozpore s láskou a poslušnosťou; k prvému, pretože prerušuje zväzky bratskej lásky, k druhému, pretože schizmatici sa búria proti Bohom ustanovenej hierarchii. Nie každá neposlušnosť je však schizmou; na to, aby mala tento charakter, musí zahŕňať okrem prestupovania príkazov nadriadených aj popieranie ich božského práva rozkazovať. Toto právo rozkazovať však v Cirkvi nie je absolútne a ničím neobmedzené, ale naopak je ustanovené pre dobro veriacich a spásu duší. Preto nie každá neposlušnosť konštituuje schizmu a nie každý rozkaz cirkevnej vrchnosti je krytý božskou autoritou.

Z toho vyplýva, že z Cirkvi sú vylúčené iba tri skupiny osôb: 1. neveriaci, 2. heretici a schizmatici a 3. ľudia exkomunikovaní. Pohania preto, že v Cirkvi nikdy neboli, bez toho, aby ju niekedy poznali a bez toho, aby sa stali účastníkmi na nejakej sviatosti spoločnosti kresťanského ľudu. Heretici a schizmatici preto, že od Cirkvi odpadli. Lebo títo nepatria do Cirkvi podobne ako zbehovia nepatria k armáde, z ktorej ušli. Avšak nie je možné popierať, že zostávajú pod mocou Cirkvi tým, že sú ňou volaní pred súd, trestaní a môžu byť aj exkomunikovaní. Exkomunikovaní sú preto, že rozhodnutím Cirkvi sú z nej vylúčení a do jej spoločenstva nepatria, až kým nezmúdrejú. (Tridentský katechizmus)

... Vskutku, nie každý zločin, aj keď je to ťažká nepravosť, je takého druhu, že už svojou povahou oddeľuje človeka od Tela Cirkvi – ako to robia schizma, heréza alebo odpadlivosť. (Pius XII. *Mystici corporis Christi*: AAS 35 (1943) 201ff.)

Myslíme si, že medzi herézou a schizmou je rozdiel, že heréza vnáša perverznú dogmu; schizma sa na základe biskupských rozbrojov oddeľuje od Cirkvi..., navyše žiadna schizma si nevymýšľa herézu, aby sa mohlo zdať, že schizmatici sa od Cirkvi právom oddeľujú. (sv. Hieronym *Epist. ad Tit.*, c. 3 v. 10: ML 26, coll. 598.)

Nepoškrvte nikdy katolícku myseľ žiadnym spoločenstvom so schizmatikmi. Je jasné, že Telo Kristovo je jedno, Cirkev je jedna... náš Spasiteľ učil: ratolesť oddelená od viniča nemôže byť na nič dobrá, iba na spálenie... Nemyslite si, že sú alebo môžu byť nazývaní Cirkvou. A keďže, ako sme už povedali, Cirkev je jedna... je jasné, že niet inej okrem tej, ktorá je založená na apoštolskom koreni. (Pelagius I. *Epist. ad Ioan. Patricium*: ML 69, coll. 411.)

Heretici a schizmatici nazývajú svoje kongregácie cirkvami. Heretici, falošne zmýšľajúci o Bohu, porušujú samotnú vieru; a schizmatici sa oslobodili od bratskej lásky skrze nepriateľské rozdelenia, hoci veria tomu,

čomu veríme my. Z tohto dôvodu heretici nepatria do katolíckej Cirkvi, pretože ona miluje Boha, ani schizmatici, pretože ona miluje blížneho... (sv. Augustín *De fide et symbolo* c. 10, n. 21: ML 40, coll. 193)

Schizma je veľmi vážna vec a je zdrojom pohoršenia. *Extra ecclesiam nula salus*, hovorí dogma katolíckej Cirkvi, preto nie je rozumné, aby katolík trhal svoje spojenie s Cirkvou, ktorá je mystickým Kristovým Telom, pretože tak riskuje svoju spásu. Jedine na Petrovej bárke možno doplávať do nebeského prístavu. Na druhej strane, pokiaľ cirkevné authority systematicky a neúnavne prenasledujú katolícku vieru a tradíciu a usilujú sa nahradiť ju vlastnou, nekatolíckou agendou, ktorú katolík nemôže s čistým svedomím prijať, sú to oni, kto schizmu vyvoláva a kto za schizmu a následné pohoršenie poniesie vinu.

A ako povedal náš Pán: Tomu by bolo lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora. V tom je dnešná situácia odlišná od všetkého, čo nám zaznamenali dejiny. Heretici aj schizmatici v minulosti sa regrútovali z disentu a periférie a nie spomedzi najvyššej cirkevnej hierarchie. Neborák je ten, kto si musí vybrať medzi hriechom proti viere – herézou a hriechom proti láske – schizmou.

Čiastočne prevzaté z christianorder.com, doplnené a upravené

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/schizmalita-synodalita-plus-schizma-cirkevny-trend-pre-21-storocie/>